

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐν συναναστροφῇ ἀνετέμνοντο τὰ φωτισινὰ καὶ τὰ σκιερὰ μέρη τοῦ κ. Φιλήμονος ὡς δημοσιογράφου.

Ἰδοὺ ποῖον ὄρισμόν τοῦ ἀνδρὸς ἔδωκεν ὁ κ. Χ:

— Ἐνθυμεῖται καλλίτερα ἀπ' ὅλου, ἀλλὰ σκέπτεται χειρότερ' ἀπ' ὅλου.

Τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἔλεγε τις περὶ τῆς φωταφίας:

— Θὰ γίνῃ κατακλυσμὸς Κυρίου.

— Τί Κυρίου, κηρίων ἀπῆντησεν ἄλλος.

— Ἐν Πειραιεῖ μύψ τις ἀνεγίνωσκε τὴν πινακίδα τῆς Ὀδοῦ Κουτουριώτου ὡς Ὀδοῦ Κουμουνοῦρου.

— Δὲν εἶνε μεγάλη διαφορὰ, παρετήρησεν φίλος, μεταξὺ τῶν δύο· ὁ ἓνας ἔδωκε, ὁ ἄλλος πῆρε..

Ὁ κ. Καμπούρογλος τῆς Ἐφημερίδος ἔπρεπε νὰ καταβῇ εἰς Πειραιᾶ, ἂν ἤθελε νὰ εὐχαριστηθῇ, τὴν Κυριακὴν, ὅπου θὰ ἔβλεπεν ὅτι τῆς διαδηλώσεως πρὸ τῶν προξενείων ἤγγετο ζωηρότατος **τρελλὸς** τοῦ Πειραιῶς.

Ὡς φαίνεται ὄχι μόνον ἡ μουσικὴ, ἀλλὰ καὶ αἱ διαδηλώσεις διασκεδάξουν τοὺς δυστυχεῖς τρελλοὺς.

Ἡ ὅλη ὄμως εἰκὼν τῆς πειραιϊκῆς διαδηλώσεως μᾶς ἤρесе πολὺ, διότι θὰ ἦσαν ὑπὲρ τοὺς διαχιλίους πολίτας, οἵτινες μόνον Κυριακὴν ἠδύναντο νὰ κάμουν διαδηλώσιν, διότι ὅλοι ἦσαν ἄνθρωποι τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ἐργασίας, ὄχι κηρῖνες καὶ **πολιτικοὶ** τῶν Ἀθηνῶν.

Καθὼς ὅλα μας, ἔπρεπε καὶ τὸ ἐγχώριον εἶδος τῆς φω-

ταφίας μας—ἡ **ρετσίνα**—νὰ εἶναι βρωμερὰ καὶ θηριώδης. Δὲν ἤρκει ὅτι τὰς ἡμέρας αὐτὰς προσετέθη ἡ βαρεῖά της ὁσμὴ εἰς τὴν ἀξίαν χρίων βυραρότητα τοῦ ταπεινίου τῆς πόλεως Σούτσου· ἔπρεπε ἡ **ρετσίνα** νὰ σκοτώσῃ καὶ ἀνθρώπους.

Ἡ παστρική μας ἀστυνομία ἀφοῦ ἐγέμισε τὰς βαθαῖδας τοῦ ταχυδρομείου **ρετσίνας**, καὶ κατάρθωσε τὸ **μαγικό** τῆς φωταφίας τῆς ἀποτέλεσμα, δὲν ἐφρόντισε νὰ τὰς καθάρσῃ κατόπιν, ἤδη δὲ δεκάς πολιτῶν ἔπεσαν καὶ ἐτραυματίσθησαν καὶ μέχρις τῆς ὥρας δὲ καθ' ἣν γράφομεν αἱ γραμμαὶ αὐταὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν εἰς πολλοὺς ὡς προσιδοποιητήρια.

Εἰς τὸ ἐξῆς ἡ ἀρεϊμάνιος φράσις: τὰ πῆρε μὲ τὸ **σπαθί** του ἀντικαθίσταται διὰ τῆς: τὰ πῆρε μὲ τὴν **πέννα** του.

Ὅμὰς Ἄγγλων κεφαλαιούχων διαπραγματεύονται μετὰ τοῦ κ. Τρικούπη τὴν ἀγορὰν τῆς πέννας, δι' ἧς ἔγραψε τὸ πρὸς ἀπάντησιν τῆς διακοινώσεως τῶν δυνάμεων ἀποδεκτικῆριον τῆς Ἡπειρο-Θεσσαλίας.

Εὐφυὲς Φαναριώτισσα συμφιλοσοφοῦσα μετὰ τινος τύπου παραδουναβίου διπλωμάτου γλυκύτατα τῷ ἀνέπτυσσε μερικὰς ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν ὁπίων τῷ ἔλεγε καὶ μίαν πολὺ **a propos: Il y a des brunes, il y a des blondes, il y a des bêtes, il y a des intelligents. . .**

Εἰς τὴν τελευταίαν ἀντίθεσιν ὁ παραδουναβίος ἀνεσκίρτησεν.

Προχθὲς εἶδομεν μεγαλοπρεπὲς μπουκέτο εἰς χεῖρας μίας ἀοιδοῦ μας, ἐστράφημεν ὀπίσω καὶ εἶδομεν τὸν πρῶτον ὑπουργὸν τῆς παιδείας ὅστις μὲ τρόπο τῆς τὸ **ἐπασάρισε**.

Μεμακρυσμένη ἦτο ἡ συγγένεια τῆς χήρας Δωρναί, ἧτις ἦτο δευτέρα ἐξαδέλφη τοῦ θανόντος.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ὡς ἀπὸ μηχανῆς παρουσιασθεὶς ἀνεψιὸς βεβαίως ἠδύνατο νὰ ἔχῃ δικαιώματα. Πολλοὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐβεβαίουν μάλιστα ὅτι ἔχει τὸ ἀνάστημα, τὴν φωνὴν τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ, καὶ ὅτι ἡ φυσιογνωμία του ἔχει τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ἐκείνου· ἄλλοι δὲ πάλιν ἔλεγον ὅτι οἱ ὑποστηρίζοντες ταῦτα ἦσαν ἢ ἐπιλήσμονες καὶ δὲν ἐνεθυμοῦντο καλῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θεοῦ, ἢ μύωπες καὶ δὲν ἔβλεπον καλὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνεψιοῦ. Μέση μεταξὺ τούτων γνώμη δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Ἐπὶ τέλος τὸ δικαστήριον κατὰ πρόληψιν, ἀφοῦ ἀπῆκεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ μεγάρου καὶ τῶν κτημάτων τοῦ θανόντος, ἀπεφαίνετο ὅτι εἶναι πρῶτον ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ. Ἐπομένως οἱ πλείστοι ἐδικαιοῦντο νὰ ὑποπτεύωσιν ὅτι αἱ διαδόσεις αὐταὶ προέρχονται ἐκ τῆς οἰκογενείας Δωρναί, ἧτις οὕτω ἔβλεπεν ἐξολισθαίνουσαν τῶν χειρῶν τῆς τὴν κληρονομίαν.

Ἡ μέχρι τοῦδε ἔρημος ἐκείνη οἰκία, διὰ τὴν ὁποῖαν εἶχον πλασθῆ μυρία παραδόσεις καὶ μῦθοι καὶ τῆς ὁποίας οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι εἶχον ἀπολέσει πρὸ πολλοῦ τὴν λευκότητα καὶ εἶχον ἐντελῶς ἀμαυρωθῆ καὶ τὰ παράθυρα ἐξ ἡμιστίας τεθραυσμένα ἦσαν κατάκλειστα, ἔκειτο εἰς τὸ με-

σηθρινὸν μέρος τῆς πλατείας, ἐν τῷ μέσῳ ἐκτεταμένου κήπου περικλειομένου διὰ κιγκλιωτοῦ περιβόλου. Γέρων τις θυρωρὸς μετὰ τῆς συζύγου του ἔμενον εἰς ἓν τῶν δωμάτων τῆς αὐλῆς, ἐνῶ τὰ ἄλλα ἦσαν ἐσφραγισμένα ἀπὸ πολλῶν μηνῶν. Εἰς τὴν αὐλὴν ὑπῆρχον ἐπίσης ἀμαξοστάσια, ἀλλ' αἱ ἀμαξαὶ καὶ οἱ ἵπποι εἶχον πωληθῆ.

Ἡ οἰκία αὕτη ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχεν ἀλλάξει ὄψιν. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἔρημος καὶ σιωπηλὴ οἰκία τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Κόμητος τοῦ Σαίν-Μώρ. Τὰ παράθυρα εἶχον ἀνοιγῆ, αἱ θύραι εἶχον ἀποσφραγισθῆ καὶ ὑπνέται ἀνῆρχοντο καὶ κατήρχοντο τὰς κλίμακας, ἐνῶ πρὸ τῆς αὐλείου θύρας, παρεμεινον ἀδιακόπως αἱ ἀμαξαὶ τῶν ἐπισκεπτομένων τὸν νέον Κόμητα τοῦ Σαίν-Μώρ. Ὁ νέος Κόμης Ἀμεδαῖος Ῥεναί δὲν ἦτο μόνος εἰς τὴν ἀπέραντον ταύτην οἰκίαν. Εἶχε πλησίον του ὠραιότατην σύντροφον, ἡλικίας τριάκοντα δύο ἐτῶν, ἀλλὰ διατήρουσαν ἀκόμη τῆς πρώτης νεότητος τὰ βόδα. Ἡ γυνὴ αὕτη ἔφερε τὸν τίτλον τῆς Κομήσσης Λανέσης καὶ ἦτο πρὸς μητρὸς θεοῖα τοῦ Ἀμεδαίου. Ἀναστήματος ὑψηλοῦ, ξανθῆ, εὐλύγιστος καὶ μὲ βᾶδισμα ἡγεμονικόν, μὲ ὀρθαλοὺς ὠραίους καὶ ἔχοντας πλειοτέραν ἐκφράσιν εἰς ἓν τῶν βλέμμα ἢ ὅσῃν τῆς ποιητικωτέρας μούσης ὁλόκληροι στροφαί, ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶχε προκαλέσει τὸν θαυμασμόν τῶν κατοίκων τοῦ Βαινεαίν. Συνήθως τὸ κάλλος ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀφιερωμένοι

Ἀξιωματικοὶ τοῦ ἱππικοῦ — πλῆθος — κάμνουν ἱππικὸν περίπατον κατὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.

Εἰς περίεργος ἔρωτά :

— Ἀπ' ἰδῶ πάνε σ' τὰ Γιάννινα ;

Ἐραία παρομοίωσις τῶν ἑορτῶν μας ἐγένετο ὑπὸ τοῦ φίλου μας Α. Μ.

Ἡ ὁμοιάζουμε λέγει τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ὅστις ζητεῖ χρήματα — ὅπως ἡμεῖς ζητοῦμεν Ἡπειροθεσσαλίαν — καὶ ἅμα τοῦ δώσουν πηγαίνει καὶ τὰ πίνει. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ἡμεῖς ἤπιαμε μὲ πίστωσιν, χωρὶς νὰ τὰ πάρουμε.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἀπὸ μακρὰ τὸ ὑποβρύχιον τοῦ Γρυπάρη ; ἤρῳτα εἰς πρᾶ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν.

— Πῶς νὰ μοῦ φανῇ ; Ὁ ἄνθρωπος ἐναυπήγησε πλωτὸν φρενοκομεῖον, μπῆκε μέσα καὶ κάθεται.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΡΙΔΙΠΛΟΝ

ΜΕ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΤΑ

ὑπὸ ΣΦΙΓΓΙΟΣ

ΦΑΛΗΡΟΝ.

Οἱ Κώδωνες τῆς Κορνεβίλλης εἶναι τὸ πλέον παλαβὸ κομμάτι τοῦ γαλλικοῦ Répertoire. Καὶ ὡς μουσικὴ καὶ ὡς βωδεδίλλειον. Κάμνουν μεγάλην ἐντύπωσιν κατὰ πρώτην

φορὰν διὰ τὸ ἀπρόσπτον καὶ τὸ ὅτι θέλεις τῆς μουσικῆς καὶ τὸ παράξενον τῶν διαφορῶν σκηνογραφιῶν. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ὄχι μόνον ἡ μουσικὴ εἶναι εἶδος τι δένδρου τῶν Χριστουγενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ κ. Πλανκὲτ ἐκρέμασε χίλια παιγνιδάκια καὶ κοσμήματα ἀπὸ σπουδαῖα καὶ κωμικὰ μελοδράματα, ἀλλὰ καὶ ἡ κωμωδία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν περιέχει κωμωδίαν, φάρσιν, εἰδύλλιον, δράμα, τραγωδίαν.

Τοιοῦτου ἔργου ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν διαθέσεων ἐν αἷς εὐρίσκεισται δυνατὸν νὰ σὲ παιδρύνῃ, δυνατὸν νὰ σοῦ φέρῃ ὕπνον, μελαγχολίαν, ἀηδίαν, ἡδονὴν, γέλοια, ἀπὸ ὅλα.

Ἐργον τόσῳ ἀνόητον δὲν ἀνθίσταται εἰς σπουδαίαν κρίσιν. Ὁ κ. Μορώ εἶχε προορίσει τοὺς Κώδωνας διὰ τὰ παιδιά, καὶ μὰ τοὺς Κώδωνας δὲν εἶχε ἄδικον· ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Νικολάσις ἔχει δίκαιον, διότι ὅλοι τοῦ Φαλήρου οἱ θαμῶνες — οἱ περισσότεροι τέλος πάντων, εἴμεθα παιδιά, ἄθῳα, ἄκακα, φιλόγελα, φιλοπαίγμονα, φιλοθόρυβα. Παιδιά μᾶς κάμνει ὁ ἄηρ τοῦ Φαλήρου, ὁ λεπτός ὡς χνοὺς ῥοδακίνου, ὁ καθαρὸς ὡς ἔνδυμα ἀγγέλου, ὁ γλυκὺς ὡς ἡ ματιὰ τῆς βασιλίσσης τοῦ Φαλήρου (Ἴδε Ἀράχνην) ἢ ὡς ἡ ῥωσικὴ γλῶσσα ὅταν τὴν προφέρωσι: χεῖλην χαρωπῆς κορασίδος. Δὲν σᾶς τὴν λέμε. . .)

**

Ἦτο καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν Κωδῶνων παλαβὴ ὡς αὐτοὶ ὑπὸ μουσικὴν καὶ δραματικὴν ἔποψιν. Ἐβλέπετε ἐκεῖ τὸν Λασβὴν τόσον ξένον τοῦ προσώπου του, ὡς νὰ ἐνέδυε τὸν Στεφανίδην γυναικεῖα ῥοῦχα. Ὁ Μορώ τραγουδοῦσε ἄχρεῖα, ἔπαιζε ὅμως ὠραῖα· ὁ Λασβὴν παίζει ἄχρεῖα, ἀλλὰ τραγουδεῖ περίφημα. Νὰ τὸν ἰδῆτε ὅμως παίζοντα, ὡ! θὰ γελάσητε ἐάν δὲν εἴσθε βλάκες καὶ νομιζήτε ὅτι μόνον ἐκ συμβάσεως καὶ ὅταν γελᾷ ὁλος ὁ κόσμος πρέπει νὰ πιθηκίζητε καὶ σεῖς τὸν γέλωτα· ἀδέξιος, δυσκίνητος, μὲ γελοῖαν μεσημβρινὴν προφορὰν, χάνεται ἐντὸς τοῦ χοροῦ, καὶ φαί-

εἰς τὸν θαυμασμὸν δὲν εἶχον τὸν καιρὸν νὰ κακολογῶσιν. Ἐπῆρχον ὅμως καὶ τινες, οἵτινες δὲν ἐλάλουν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐλαθείας περὶ αὐτῆς.

Ὁς συνήθως συμβαίνει εἰς τοὺς νεοπλούτους φροντίζουσιν ἅπαντες νὰ τοῖς εὐρωσι νόμῳ καὶ ὁ βαρῶνος Ταρβῶ, παλαιὸς φίλος τοῦ θανόντος Κόμητος, νομίζων ὅτι ἐβλεπεν αὐτὸν ἀναβιώσαντα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀμεδαίου ἐσκέφθη νὰ τῷ προτείνῃ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Ὁ βαρῶνος, πατὴρ φιλόστοργος καὶ ψυχὴ εὐγενὴς, εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἀποσυρθῆ τῆς πολιτείας καὶ ἔζη ἰδιοτεύων. Ἦτο ἐξήκοντα ἑπτὰ ἔτων, εὐσταλὴς ὅμως καὶ ὑγιής, ἐκτὸς ἐλαφρῶν τινῶν ρευματισμῶν, οἵτινες τὸν ἠνώχλουν τὸν χειμῶνα. Ἦτο λευκὸς τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον, ἀλλὰ ζωηρότερος τῶν ἐρήθων τῆς νέας γενεᾶς. Τὴν ἡμέραν ἐκαλλιέργει τὰ λείρια καὶ τὰς ὀρτανσίας του εἰς τὸν κήπὸν του, τὴν νύκτα ἐκλείετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην του καὶ ἐμελέτα ἢ συνέγραφεν ἀπομνημονεύματα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀφῆκεν ἡμιτελῆ. Ἐβρῶντιζε δὲ συγχρόνως περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ὑπῆρξεν ὀρφανὴ ἐκ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Καὶ ἡ Βέρθα — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ — δεκαεξέτις ἀγγελοῦ ἦτο ἡ μόνη του παρηγορία καὶ σύντροφος. Ὁ βαρῶνος λοιπὸν Ταρβῶ, ἀφοῦ ἀνεβῶς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τὴν φιλιαν, ἣν εἶχε πρὸς τὸν θεῖον, ἔσπευσε νὰ προκαταλάβῃ τὸν Ἀμεδαῖον ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς

του καὶ ὁ νέος Κόμης τοῦ Σαιν-Μῶρ ἐλπίζων νὰ αὐξήσῃ ἐκόμη τὴν περιουσίαν του ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ δεχθῆ τὸ προτεινόμενον συνοικέσιον.

Ἡ Βέρθα ἠγνόει ταῦτα· ἀλλ' ὑποπτευομένη τὸν πατέρα της, ἀνεμενον ἐναγωνίως τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἐδουάρδου Δαρναί. Ὁ Δαρναί εἶχεν ἐντιμον ὄνομα, ἦτο νεανίας ὠραῖος, εὐγενὴς τὴν καρδίαν, ὅσον καὶ τὴν μορφήν, εἶχε περατώσει τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν σχολὴν τῆς νομικῆς τῶν Παρισίων. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀντιπαλαίσωσι κατὰ τῶν ἐσκωριασμένων ἰδεῶν καὶ προλήψεων τοῦ βαρῶνου, ὅστις ἐλάτρευε τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν, ἰδίως δ' ἐνεθυμεῖτο μετὰ ψυχικοῦ ἄλγους τὸν χρυσοῦν αἰῶνα τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Οὕτως ὁ ἔρωσ αὐτῶν ἐμενε κεκρυμμένος καὶ ἡ Βέρθα ἠναγκάζετο ν' ἀποποιῆται ἐκάστοτε τὸν γάμον, ὁσάκις νέου τινὸς ὑποψηφίου παρουσιάζετο τὸ ὄνομα.

Ὁ κόσμος λοιπὸν τοῦ Βαινσαίνου καὶ ἰδίως ἡ συνοικία ἐκείνη εἶχε θέμα ὀμιλίας. Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος καταγινόμενοι εἰς τὰς ἀλλοτρίας ὑποθέσεις, καὶ τοιοῦτοι ἀπαντῶσι πολλοὶ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰς μικρὰς, εὐρίσκον τροφήν, πρὸ πάντων δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας ἦσαν ἀναμφιβόλως αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες τῆς συνοικίας.

Ἐἴκοσιν ἤδη ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐγκαταστά-